

El pintallavis

Un relat de: [Vicent Llémena i Jambet](#)

Fins que no va caure malalt de càncer no es va adonar del darrer estudi sobre este tema que va fer un eminent oncòleg de la Universitat d'Òxford, els hòmens arribaven a beure's al llarg de llurs vides més de cent litres de líquids infectes i tòxics dels pintallavis de les dones, per la qual cosa tenien una esperança de vida deu anys inferior.

Va maleir mil vegades aquests bruts líquids, però es va dir tot unflat un moment després, que el que havia viscut no es pagava, de tan bo com havia segut, més que amb la vida.

I quins llavis més rojos i carnosos que té la meua dona!

Preferia haver-los tastats i haver de morir jove que no haver provat mai el sabor a fraula d'aquells bells i divins òrgans i, arrossegar-se trenta anys més tard amb la sensació d'haver passat per la vida, l'única cosa que veritablement val la pena, sense pena ni glòria. I es va dir tot llegint-se: _Valga la redundància!